

ADELE
PARKSOVÁ

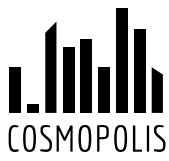
NAPĚTÍ

JEN MOJE ŠTĚSTÍ

Co když vyhrát znamená vše ztratit?

COSMOPOLIS

ADELE
PARKSOVÁ

JEN MOJE
ŠTĚSTÍ

Přeložila Marie Polasková

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd.

under the title JUST MY LUCK

Adele Parks © 2020

Adele Parks asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

Translation © Marie Polasková, 2023, translated under licence

from HarperCollins Publishers Ltd.

Cover photography © Adobe Stock / Leigh Prather, mimilee, kurapy

ISBN 978-80-271-3532-5

*Pro Jima a Conrada.
Vyhrála jsem v loterii.*

BUCKINGHAMSHIRE GAZETTE

9. listopadu 2015

Elaine Winterdaleová, správkyně nemovitostí (37), byla odsouzena k podmíněnému trestu odnětí svobody za zanedbání údržby vadného plynového kotle, který způsobil smrt dvou nájemníků v důsledku otravy oxidem uhelnatým.

Toma Albu (32) našel svou ženu Reveku Albuovou (29) a syna Benkeho (2) mrtvé v nemovitosti, kterou si 23. prosince 2014 pronajali v Readingu. Na základě vyšetřování Úřadu pro zdraví a bezpečnost byla dnes paní Winterdaleová u Korunního soudu v Readingu odsouzena za porušení bezpečnostních pravidel pro údržbu plynových zařízení, protože po dobu tří let nezajistila provedení kontrol plynových zařízení v nemovitosti, ačkoli ujistila svého zaměstnavatele, majitele nemovitosti, že tak učinila.

V červnu 2011 navštívil nemovitost pracovník Státní plynárenské společnosti, aby vyměnil plynoměr. Kotel byl označen jako „bezprostředně nebezpečný“ kvůli „výparům u venkovního kouřovodu“ a byl odpojen. Paní Albuové byla zanechána zpráva a následně byl paní Winterdaleové zaslán dopis, na který nereagovala a nepředala ho majiteli nemovitosti.

Kotel nebyl opraven. Dva a půl roku byl dům vytápěn pouze jedním zapůjčeným elektrickým krbem.

Dne 22. října 2014 byl pan Toma Albu přes noc mimo domov a po návratu zjistil, že v bytě je teplo. Jeho manželka ho informovala, že po opakovaných žádostech paní Winterdaleová konečně zajistila znovuzapojení kotle.

Dne 23. prosince 2014 večer se pan Albu vrátil domů po šestnácti-hodinové směně a našel svou manželku a syna mrtvé. Testy prokázaly, že krev paní Albuové obsahovala 61 % oxidu uhelnatého. Hladina 50 % je přitom již smrtelná.

Paní Winterdaleová se přiznala k porušení sedmi bezpečnostních předpisů pro provoz plynových spotřebičů a byla odsouzena k šestnáctiměsíčnímu trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem na dva roky. Dále jí bylo uloženo 200 hodin veřejně prospěšných prací, pokuta ve výši 4 000 liber a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 17 500 liber.

*Lexi**Sobota 20. dubna*

Jít rovnou domů k Jakeovi prostě nemůžu. Nedovedu se s tím vyrovnat. Nejdřív to musím v sobě zpracovat. Ale jak? Kde mám začít? Nemám tušení. Ta prázdnota v mé mysli mě děsí. Normálně vždycky vím, co mám dělat. Pokaždé najdu řešení, dovedu si se vším poradit, umím věci dovést ke zdárnému konci. Jsem Lexi Greenwoodová. Všichni mě znají jako ochotnou a usměvavou pohodářku (někteří by mě možná i trochu posměšně nazvali dobráčkou či idealistkou). Lexi Greenwoodová, manželka, matka, přítelkyně.

Myslíte si, že někoho znáte. Ale ve skutečnosti neznáte nikoho. Je to nemožné.

Musím se něčeho napít. Takže jedu do hospody. Kašlu na to – nechám auto před hospodou a pak půjdu domů pěšky, však si ho ráno zas vyzvednu. Objednám si velkou sklenici červeného vína a pak hledám nějaké zastrčené místo v rohu, kde bych si ho mohla v klidu vypít. Je velikonoční víkend, navíc je mimořádně teplo. V podniku je plno. Když se prodírám přeplněným barem, několik sousedů pozvedne sklenici a naznačuje mi, abych se k nim přidala, ptají se na děti a Jakea. Všichni tu vypadají vesele a spokojeně. Ale já se cítím sama. Úplně ztracená. To je ten problém, když žijete na vesnici: všichni se znají. Někdy je to uklidňující, ale jindy mi to vadí. Zdvořile a s omluvou odmítám jejich přátelské nabídky a dál hledám místo, kde bych

mohla být sama. Vládne tady uvolněná sobotní atmosféra, ale já jsem otrěsená, nervózní, cítím se opuštěná.

Myslíte si, že někoho znáte.

Co teď bude s naší partou? Říkali jsme o sobě, že jsme „pokrevní přátelé“ – cítili jsme se jako rodina. Ale to už je jen vtip. Očividně už přáteli nejsme. Nějakou dobu jsem se před realitou snažila zavírat oči a doufala jsem, že jde o pouhé nedorozumění, které se později vysvětlí, ale tohle se nijak vysvětlit nedá.

Řekla jsem Jakeovi, že se zdržím jen chvíli; měla bych mu napsat, že se zdržím déle. Sáhnu po telefonu a uvědomím si, že jsem si ho ve spěchu nevezala s sebou. Jake se bude divit, kde jsem, ale je mi to nějak jedno. Dopíjím víno. Je tak kyselé, až se mi sevřelo hrdlo – překvapilo mě to, ale zároveň se mi nějak ulevilo. Jdu si k baru pro druhé.

Místní hospoda je od našeho domu vzdálená jen deset minut chůze, ale ve chvíli, kdy se rozhodnu vrátit, už mi alkohol stoupl do hlavy. Bohužel nemívám veselou opičku, spíš bývám protivná a paranoidní. Co s tím? Musím něco udělat. Nejsem schopná chovat se jako obvykle a předstírat, že o ničem nevím. Nebo to zvládnou?

Jakmile se přiblížím k domu, uvidím u okna Jakea, jak se dívá ven. Skoro ho nepoznávám. Vypadá utrápeně a napjatě. Když mě spatří, běží otevřít vchodové dveře.

„Lexi, Lexi, pojď rychle sem,“ zasípe, zjevně rozrušený. „Kde jsi byla? Proč sis nevezala mobil? Volal jsem ti. Potřeboval jsem s tebou mluvit.“

Co se děje? Nejdřív mě napadne, že jde o syna. „Loganovi se něco stalo? Co se děje?“ ptám se úzkostlivě. Jsem vyděšená a představuju si to nejhorší. Rozbitou hlavu, zlomeniny. Nebylo by to poprvé, co jsme spěchali na pohotovost. Náš třináctiletý Logan je poněkud ztřeštěný a bezhlavý, a když dostane chuť jít si zakopat do míče, opustit pokoj po okapové rouře mu přijde úplně normální. To naše patnáctiletá Emily mi dělá starosti jen málokdy.

„Uklidni se, všechno je v pořádku. Oba jsou ve svých pokojích. Jde o... Ale pojď radši dovnitř, tady o tom nechci mluvit.“ Jake prakticky poskakuje na špičkách. Vůbec nechápu, co se to s ním děje. Jsem omámená vínem, a navíc otrávená a vzteklá. Zlobím se na Jakea, že tu dělá takové zbytečné divadlo, i když on samozřejmě nemá ani tušení, s jakým hnusem se potýkám. Takhle jsem ho ještě nikdy neviděla. Kdybych se ho dotkla, dostala bych snad elektrickou ránu; vyzařuje z něj neuvěřitelná energie.

Jdu za manželem do domu. Spěchá a pobízí mě, abych zrychlila. Zpomalím, schválně se loudám. V předsíni se ke mně otočí, zhluboka se nadechne, prohrábne si vlasy, ale nechce nebo snad nemůže se mi podívat do očí. Hlavou mi bleskne šílená myšlenka, že se mi chce přiznat k nevěře. „Řekni mi, prosím tě, koupila jsi tento týden los?“ zeptá se.

„Koupila.“ Posledních patnáct let jsem kupovala los každý týden. A i přes ty nepříjemnosti, které mě potkaly minulý týden, jsem to udělala zase.

Jake se znovu zhluboka nadechne – připadá mi, že z předsíni vysál všechny kyslík. „Dobře, a...“ odmlčí se a konečně mi pohlédne do očí. Nejsm si jistá, co v jeho pohledu vidím, vypadá to jako téměř bolestná touha, strach a panika najednou. Ale zároveň je tam i naděje. „Vsadila jsi stejná čísla jako jindy?“

„Ano.“

Má stále ten strnulý výraz. „Ten tiket pořád máš?“

„Mám.“

„Určitě?“

„Ano, je připíchnutý na nástěnce v kuchyni. Proč? Co se děje?“

„Do prdele.“ Jake vydechne, jako by chtěl vyplivnout plíce. Na vteřinu se opře o zeď, pak se vzchopí, chytne mě za ruku a táhne mě do místnosti, která původně měla být jídelnou, ale nakonec se z ní stalo něco mezi pracovním a skladištěm různého haraburdí. Děti si tu ob-

čas dělají domácí úkoly, já tady vyřizuju faktury, skladujeme tu staré žehličky, propíchnuté fotbalové míče a staré tenisky. Jake si sedne k počítači a začne rychle otevírat různé záložky.

„Nevěděl jsem určitě, jestli máme vůbec vsazeno, ale když jsi pořád nebyla doma a skončil film, na který jsem se díval, zkontroloval jsem čísla. Nevím proč. Asi ze zvyku. A podívej.“

„Co?“ Nějak pořád nechápu, o čem to mluví, možná je to tím vínem, možná tím, že mám hlavu pořád plnou té zrady a lži, ale každopádně ani trochu nerozumím tomu, co se děje. Pohlédnu na obrazovku. Webové stránky loterie. Výrazné a srozumitelné. Jasně barvy a zřetelné písmo: *1, 8, 20, 29, 49, 58*. Z počítače na mě svítí čísla. Ta čísla, která tak dobře znám. Přesto mi připadají zvláštní a neuvěřitelná. „Nerozumím tomu. To je vtip?“

„Ne, Lexi. Ne! Je to pravda. Vyhráli jsme!“

Lexi

17,8 milionu liber.

17,8 milionu liber.

17,8 milionu liber.

Ať to říkám sebečastěji, stále to nedokážu pochopit. Vlastně je to úplně naopak. Čím častěji to říkám, tím méně tomu věřím. Nerozumím, co to znamená. Opravdu ne. Na obrazovce jsou naše čísla. Pořád tam jsou, kontrolovala jsem je pro jistotu snad tisíckrát, ale *jsou tam*. A to další číslo taky. Číslo, které říká, jakou hodnotu má náš výherní tiket: 17 870 896 liber. Tolik peněz! Spěchám do kuchyně a sundávám los z nástěnky – najednou se leknu, že ho odfoukl nečekaný porыв větru nebo že ho některé z dětí shodilo, když na ni připichovaly dopisy ze školy. I když je to hloupost, protože v historii našeho rodinného života se nikdy nestalo, že by některé z našich dvou dětí přišpendlilo nějakou zprávu ze školy na nástěnku; obvykle je nacházím zmuchlané na dně jejich batohů. Zírám na malou díрку po špendlíku; tiket má mírně pomačkaný růžek. Jak může mít tenhle kousek papíru hodnotu 17,8 milionu liber? Je to neuvěřitelné. Nepochopitelné. Co to pro nás znamená? Otočím se na Jakea, abych zjistila, jestli mu to dává nějaký smysl. Jake se na mě podívá. Ve tváři má ten nejširší, nejzářivější úsměv, jaký jsem u něj v posledních letech viděla. Připomíná mi to naše společné začátky, kdy jsme byli plní štěstí a naděje. Vyprsknu smíchy.

„Víš určitě, že tam není chyba?“

„Jo. Zkontroloval jsem to. Pouštěl jsem si to losování šestkrát na YouTube. Říkali, že je jeden výherce. Jen jeden jediný. A to jsme my, Lexi! Jsme bohatí. Bohatší než v našich nejdivočejších snech.“

Zase se začnu chichotat, protože ta věta zní šíleně. „Bohatší než v našich nejdivočejších snech“ je něco, co se říká jen ve fakt ubohých hrách nebo filmech. Tělem mi proběhne mravenčení. Cítím všechny své nervy. Skoro to až bolí. „Bože můj. *Bože*. Co budeme dělat?“ obrátím se na něj.

„Měli bychom se o tu výhru přihlásit.“

„Jak se to dělá?“ Mám studené, nehybné prsty, ale zároveň je mi horko a jsem nějak vláčná, jako bych se roztékala. Vypila jsem dvě sklenky, ale mám pocit, jako bych jich v sobě měla šest. To je asi tím šokem.

„Já nevím. Asi to bude někde na jejich stránkách.“ Jake začne šmejdít myši po obrazovce a různě klikat. Nemůžu tomu uvěřit. Nemám odvalu. Tohle přece nemůže být pravda. Bylo by to až příliš velké štěstí. Bylo by to až příliš úžasné. Třesu se, až mi drkotají zuby, Jake to možná i slyší. Všimla jsem si, že i jemu se třesou ruce.

„Tady to je. *Výherci Národní loterie*. Musíme jim zavolat.“ Jake se odmlčí a upřeně se na mě zadívá. Oči se mu lesknou, má jasný pohled, ale vypadá roztržitě. Sáhne po telefonu a navolí číslo. Pevnou linku skoro nikdy nepoužíváme, ale tahle příležitost si žádá vážnost a zaprášený obstarožní telefon na stole působí kdoví proč seriózněji než mobil.

„Myslím, že jsme vyhráli v loterii. Celou částku. Jackpot.“ Osoba na druhém konci telefonu se Jakea nepochybně zeptala, jestli ten tiket koupil on, protože se zatváří zmateně a trochu podrážděně a odpoví: „Ne. Koupila ho moje žena. Ano, zaplatila ho... Ano, ano, je tady se mnou.“ Podá mi sluchátko. „Chtějí s tebou mluvit.“

Bezpečnostní procedura. Odpovídám na otázky týkající se toho, kdy a kde jsem ten tiket koupila. Chápu, může se stát, že někdo ta-

kový výherní tiket ukradne nebo najde. Loterijní společnost se musí ujistit, že jsem k tomu našemu přišla poctivě.

„Můžete, prosím, na zadní stranu tiketu napsat své jméno a adresu, pokud jste to ještě neudělala?“ nabádá mě žena na druhé straně linky. Její hlas zní klidně a rozvážně, což je pro mě příjemné, ale současně mi to připadá dost divné. Přemýšlím, kolikrát už asi mluvila s výherci – s lidmi, jejichž životy už po tomto telefonátu nikdy nebudou stejné jako dřív. Říkám si, jaké to asi je být na jejím místě. Vší silou se snažím být sama sebou. Ale mám pocit, jako bych prožívala nějaký mimotělní zážitek. Nedokážu se soustředit ani uvažovat, když ta paní pronáší: „Velice vám blahopřeji, paní Greenwoodová. Skutečně jste vyhrála!“

„Celou tu částku?“ Nemůžu tomu uvěřit.

„Ano, paní Greenwoodová. Celou částku – 17 870 896 liber šterlinků.“ Plynule pronáší to obrovské číslo. Musím se smát. To přece není možné. Ještě před malou chvílí jsem si myslela, že tohle je ten nejhorší den mého života, a teď je všechno úplně jinak. Celý můj život se obrátil vzhůru nohama! „Takže, paní Greenwoodová, máme specialisty, kteří vás celým následujícím procesem provedou, a abychom to mohli udělat co nejefektivněji, potřebujeme teď vědět, jestli chcete, aby bylo vaše jméno zveřejněno.“

„Radši ne.“ Je mi jasné, že loterijní společnosti vyhovuje, když jí uděláte reklamu. Příběh o někom konkrétním, na koho se usmálo štěstí, může zvednout prodej tiketů, ale instinkt mi říká, že si to máme nechat pro sebe.

„Nemusíte se rozhodovat hned,“ odvěti žena úlisně. „Brzy se s vámi spojí jeden z našich poradců. Pošle vám e-mail nebo vám zavolá a domluví si s vámi schůzku. Pravděpodobně na úterý příštího týdne. Obvykle to bývá dřív, ale protože je v pondělí svátek, úterý by pro vás pravděpodobně bylo vhodnější.“

„Asi ano, proč ne.“ Nechci nikomu dělat zbytečné problémy – proč by měl kvůli nám někdo pracovat v den svátku?

„Můžete si pak spolu promluvit o té otázce případného zveřejnění a dovíte se také, co všechno se bude dít dál.“

Jake mi vezme telefon. „A on nám přinese ten šek?“ I na tu dálku slyším v jejím hlase pobavení. „Ne, nejdřív je třeba vyřídit ještě nějaké papírování. Potřebujeme například údaje o bankovním účtu a tak podobně.“

„No a kdy teda dostaneme ty peníze?“ Jake je hrubý. Mračím se na něj. Nevím přesně, jak by měla vypadat správná reakce na výhru skoro osmnácti milionů liber, ale pochybuju, že takhle – domáhat se peněz jako silniční lupič.

„Náš poradce vás bude kontaktovat, ale pokud vše proběhne hladce, a já věřím, že ano, peníze budete mít na účtu s největší pravděpodobností do středy. Nejpozději ve čtvrtek.“

„Tuto středu?“ ujišťuje se Jake a koutky úst se mu pomalu roztahují.

„Ano.“

Když manžel zavěsí, jen na sebe ohromeně zíráme.

Za dvacet let, co jsme spolu, si už rozumíme beze slov, takže se na sebe současně vrhneme a políbíme se tak, jak jsme to neudělali od začátku našeho vztahu. Naléhavě a radostně, vděčně a dychtivě. Zaženeme všechny ostatní myšlenky a prožíváme jen přítomný okamžik, rychle a intenzivně se pomilujeme na stole. Posledních deset let – možná i déle – jsme se milovali jen v ložnici. Tohle naše vášnivé a vítězné milování je vzrušující a plné invence, takže je jasné, že s rutinou je konec. Když si potom zas oblékám kalhoty, musím se začít smát: „Dnes jsi úspěšný úplně ve všem.“

Jake mě k sobě přivine a mluví ke mně úplně zblízka. „Přesně vza-to jsi úspěšná jen *ty*. To ty jsi koupila tiket, takže výhra patří tobě. Proto chtěli mluvit s tebou.“

Zasměju se. „Ale co je moje, je i tvoje, ne?“ Vždycky jsme to tak měli. Jsme spolu tak dlouho. Tvoříme tým. Muž a žena. Váš manžel je přece váš partner ve všem, ne? Vtom si vzpomenu a padne na mě tíha,

až s odporem zavrtím hlavou. Ale musíme to vyřešit. Je třeba se tím zabývat. „Jakeu, a jak to uděláme s Heathcoteovými a Pearsonovými?“

Jake se ode mě okamžitě odtáhne, soustředí se teď na oblékání slípů a džínů a dívá se jinam. „A co jako s nimi?“

„Dnes večer jsem byla u Jennifer a Freda. Teda než jsem zašla na sklenku.“

„Aha, takže jsi nešla s knížkou k Diane Roperové, jak jsi říkala.“

„Ne.“ Normálně bych se trochu zastyděla, že jsem mu lhala kvůli něčemu tak bezvýznamnému, ale ze současné perspektivy už o nic nejde. Nechtěla jsem mu přiznat, že jsem si potřebovala ověřit Jennifeřinu historku o tom, že o víkendu pojedou k Fredově sestře. Předpokládala jsem, že se mě Jake pokusí zastavit. Asi by si mě trochu dobíral a tvrdil mi, že začínám být malicherná.

Ale mýlil by se.

„Nejsou pryč. A říkali, že budou,“ vysvětluju.

„Aha.“

„Jela jsem kolem jejich domu. Co si o tom myslíš? Proč nám lžou?“

„Vůbec nevím.“

„No, a je ti to jedno?“

„To teda ne,“ vyhrkne. Z tónu jeho hlasu je zřejmé, že mu to leží v žaludku. Podívám se na něj: má sklopenou hlavu. Nejspíš cítí, že se na něj dívám, protože se nakonec napřímí a pohlédne na mě. Dýchá rychle a povrchně. „Lexi, právě jsme vyhráli v loterii.“

„Ale co Heathcoteovi a Pearsonovi?“

Zatváří se samolibě a vítězně, a dokonce i způsob, jak artikuluje, prozrazuje, že je přesvědčený o své mimořádné inteligenci. Poslouchá mě vůbec? Přitáhne mě k sobě. „Podívej, to je prostě karma, vzhledem k tomu, jak se k nám chovali minulý týden.“

„Jenom Patrick byl divný.“

„Ale ostatní se k němu přidali. Ponižovali nás. Teď už je nepotřebujeme,“ šeptá můj muž.

Položím si hlavu na jeho hrud' a vdechnu jeho vůni. „Víš to určitě?“ položím mu otázku. A chci mu věřit.

„Určitě, Lexi. Teď máme všechno.“ Snažím se to vstřebat. Chci být v bezpečí, absolutním bezpečí. Doteď jsem si myslela, že kdybych byla bohatá, cítila bych se neporazitelná, ale upřímně řečeno, teď mám z toho strach. Zabořím mu tvář do krku. Vždycky byl mým útočištěm a já chci, aby mě naplnil ten úžasný pocit dokonalého bezpečí.

„Měli bychom promyslet, jak jim to řekneme.“

„Koupím si ferrari a budu projíždět kolem jejich domů,“ uchechtne se Jake. „Kašli na ně, Lexi, jsme bohatí!“

Začnu se hihňat, protože je to opravdu úžasné. „Bohatší než v našich nejdivočejších snech,“ opakuju jeho slova. Pak svého krásného manžela políbím a pevně obejmu a všechny myšlenky na naše bývalé přátele – o kterých jsem si myslela, že jsou to ti nejlepší lidé na světě, ale teď si uvědomuju, že jsem je vůbec neznala – pustím z hlavy.

*Lexi**Neděle 21. dubna*

Když se probouzím, srdce mi bije tak rychle a silně, až ho slyším. Je za tím samozřejmě adrenalin a všechno to rozrušení, ale zároveň i jakási neochvějná jistota, že se každou chvíli objeví někdo, kdo mi sdělí: „Haha, byla to jen legrace!“ Prostě nemůžu uvěřit, že jsme vyhráli jackpot. Neumím si představit tu obrovskou sumu, která je teď *naše*.

Je to šílené! Jako by mi osud chtěl potvrdit, že se skutečně stalo to, co se stalo, okny proniká dovnitř záplava slunečního svitu. Je neuvěřitelně krásný den. Nepamatuju si, že by někdy dřív byla velikonoční neděle takhle teplá; přísahám, že jeden rok jsme tu v ten den měli sníh! Jak je možné, že se stal takový zázrak?

Sotva jsme zamhouřili oka. Jak bychom taky mohli spát? Leželi jsme vedle sebe ruku v ruce a jen jsme žasli nad tím, co se stalo. Přemítali jsme, co to pro nás znamená. A co bychom měli dělat dál. Později v noci, vlastně brzy ráno, jsme si plánovali budoucnost. Pocit neskutečnosti toho všeho podtrhoval fakt, že jsme se v průběhu noci opakovaně propadali do vědomí i těla toho druhého. Přilnuli jsme k sobě jakýmsi novým, intenzivním způsobem – propojili jsme se. Stále si nejsem jistá, co je skutečnost a co je jen sen. *Nádherný* sen. Jake mi celou noc šeptal do ucha. Říkal mi, že mě miluje. Že odtud bude všechno dokonalé. Že se nemusíme ničeho bát, že se už nikdy